

„Când omul furios începe să discute e semn că a ajuns pe calea cuminții.”

- Liviu Rebreanu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 675

29 mai - 4 iunie 2024

Când însăși Păcii i se va fi luat dreptul la viață...

Cezar Adonis
Mihalache

Poate atunci vom înțelege... Când pacea va fi definitiv condamnată... Când drepturile ei vor fi fost suprimate... Când restrângerea libertăților de exprimare, de manifestare, de revoltă, de acum, vor fi fost înghițite de bocete, șoptiri, tânguiri, devenind caduce prin însăși cea din urmă condamnare: suprimarea... Execuția ei... Atunci vom avea dimensiunea grotescu-

s-au trecut pe cea dintâi și ultimă pagină a ferparului mondial... Și noi încă doar asistăm... Tăcuți... Pesemne, tăcuți până în clipa în care umbrele ne vor fi luat definitiv locul...

Se întâmplă ceva inimaginabil în, nu diplomația, căci ea nu mai contează, nici în relațiile internaționale „de pace”, căci nu mai există, ci în noua ordine de front militarizat a lumii... Iar ziua în care pacea va fi condamnată fățiș, pusă la zid prin însăși negaționismul ei la adresa morții, prin

sinucigaș pe care noua ordine mondială îl pune pe țeava lumii... Pentru că șansa unor summituri pentru pace, de readucere a statelor puse pe război la masa tratatelor, a armistițiilor, a păcii, de acolo ar mai putea veni... De la singurele țări care ar mai putea cere pacea în numele păcii lor... Singurele care ar putea cere statelor să-și asume acorduri minime... Să nu lase ca dezvoltarea industrială forțată de acum să fie doar o cămașă de oțel militarizat... Pentru că, nu

„Back to the comunist era”...

Gheorghe
Pipera

Pe vremea când întregul popor era obligat să contribuie la plata integrală a datoriei externe a României, comisă cu dobânzi mari de Ceaușescu (model pe care l-au copiat și aplicat cu mare „succes” Cîțu, Căciu și Boloș), produsele de larg consum se comercializau cu cartelă, în număr și cantitate limitate. Puteai sta la coadă, la alimentară, ore întregi și să nu mai găsești zahăr, ulei, făină, gaz lampant. Poate cei din generația mea nu își mai amintesc asta, dar mie mi-a reamintit mama, ieri acest obicei șocant al acelei vremi: Ca să cumperi gaz lampant (esențial în acea vreme în care românul de la țară avea „curent” doar două-trei ore pe zi, mai ales iarna) trebuia să aduci două – trei ouă... Pâine nu se prea făcea la mine, la țară, deci eram nevoiți să mergem la București. Am făcut asta de la vârsta 13 ani: mergeam cu IRTA până la Progresul și cu tramvaiul până la stația Luica, mă așezam la coadă la pâine de două-trei ori și, dacă vânzătoarea de la alimentară nu mă ginea din timp, reușeam să cumpăr patru-cinci pâini din două-trei cozi, după care o zbugheam înapoi la Progresul, ca să iau

lui cuprinzând în el crime, genociduri, hlizindu-și carcasa unei ordini mondiale ce nu va mai folosi nimănui... Și nu, nu doar că va fi tot mai târziu, dar va fi și fără rost... Or, astăzi, mai avem o șansă... Și am putea da chiar Păcii această șansă... Înainte de a fi definitiv încătușată și oprimată, înainte de a-i fi luat ultimul suflu al dreptului de a mai vorbi, de a se mai manifesta, de a se mai exprima... Căci, asta se întâmplă acum... Într-un ritm atât de halucinant, atât de grabnic, de parcă ne este frică să nu ratăm cumva întâlnirea cu moartea... De parcă ne este teamă că, dacă nu ucidem pacea cât mai repede, vom fi condamnați, pe generații, la viață...

Și nu mai sunt nici multe zile până când vom avea, ca instituții, ca organizare, ca decidenți ai morții, chiar o Organizație Mondială a Războiului... Deja sunt atâtea instituții internaționale, financiare, economice, medicale care

politicile ei de fi parte a vieții, refuzând „corectitudinea politică” de acum, a globalizării războiului, este deja aici... Pentru că asta înseamnă când ultimele țări, în noua ordine mondială a războiului, statele neutre, sunt condamnate aproape explicit... Pentru că nu-și asumă armura de război... Irlanda, Malta, Austria, Elveția care ar trebui să intre în NATO, spun fel și fel de oficiali, dintr-un soi de obligație morală. Aceea că, deși neutre, în fapt, ele au beneficiat de tropăitul de front al NATO prin însăși vecinătatea lor cu țări membre sau aflate sub „umbrela” alianței... Adică, ultimele state care se încapățânează să rămână neutre în această militarizare globalizată a lumii vor fi pedepsite... Și vor fi, în cele din urmă și ele pradă de război a războiului... Este mesajul pe care îl dau liderii lumii cerând acestor țări, încă libere de război, să-i fie parte...

Și da, militarizarea țărilor neutre este glonțul

întâmplător, UE a cerut statelor membre lista resurselor, și nu doar a acelora eventual disponibile a fi cedate efortului de război... A materiilor prime pe care Europa nu pentru pace le caută... Și nu întâmplător, după ce a ras economiile și industriile unor țări, Europa impune acum programe de reindustrializare... Militară... Și nu „pe obiective”, nu pe simple jaloane, ci pe ținte de război... Inclusiv prin deschiderea unor combinate de oțeluri, dar și prim repornirea unor uzine chimice la noi... Nu contează că nici măcar nu mai avem forță de muncă pentru ele... Căci oricum va avea cine să lucreze în ele...

Sunt, de asemenea, convins că mulți din generația mea nu își prea mai amintesc, iar „generația Z” nu are de unde să știe, că nu scrie pe „insta” și nici nu-s filmulețe pe „tic toc”: Ceaușescu reușise deja să impună conceptul care azi se numește „orașul de 15 minute”. Minus internet of things (IoT) și 5G, desigur.

În jurul unor masive fabrici de mâncare, intitulate de oamenii de atunci „circurile foamei”, se construiau tot comerțul, școlile, locurile de promenadă, localurile de cultură și restaurantele sau chioșcurile de cartier. Oamenii muncii nu aveau (ne)voie să iasă din acel perimetru, așa cum noi, țărani de la țară, nu aveam acces rezidențial la oraș. Oamenii erau legați de glie chiar dacă aveau „dăcii” – duminica se circula alternativ, când mașinile cu număr par, când cele cu număr impar. Ecologic, în stil comunist. Ca și în viitorul apropiat. Pe la 1985 deja ascensorul social nu mai funcționa. Circulația elitelor era oprită. Ce vedeți acum? Insistența pentru

orașele de 15 minute, echivalentul cartierelor din jurul circurilor foamei. Alimentația rațională, pe bază de iarbă și insecte, echivalentul pâinii negre, al salamului cu soia și al parizerului din gheare de pui și copite de porc. Nota bene unu: odată cu trecerea la „economia de război”, atât de mult promovată de Macron, von der Leyen și Iohannis, achizițiile pe cartelă vor deveni regula și vor fi la vedere. Pecetea necesară operațiunilor de a vinde și cumpăra, adică un certificat „verde”, de vakseenat, portofelul digital (în construcție accelerată azi), amprenta de carbon care stabilește cât și ce anume NU mai e (ne)voie să consumi, este echivalentul buletinului de București. Ouăle pe care acum 40 de ani le dădeam vânzătorului de gaz lampant sunt, azi, datele cu caracter personal, frânturile din sufletul fiecăruia pe care trebuie să le punem pe tavă colectorilor – social media, mass media, banking system, insurance, healthcare system, streaming – ul tv, internetul, telefonია mobilă, companiile de utilități și, la final, Big Brother – ul global. Nu vă iartă nimeni, nu vă compensează nimeni cu gaz lampant pentru aceste „ouă” digitale, nu puteți evita colectarea, rămâneți fără bani și proprietăți dacă nu o faceți.

Dar, tocmai pentru că nu veți mai avea nimic, la fel ca în comunism, veți fi fost „fericiți”. Nota bene doi: războiul devine, pe zi ce trece, inevitabil, deci trebuie să știți că, printre altele, unele bunuri personale și unele produse ale voastre vor fi rechiziționate, pentru necesitățile „războiului sustenabil”. Dacă legea care e acum în „dezbateri” publică (vorba vine – e, de fapt, un „dialog” între generali și ong – urile militariste, care îi aplaudă pe generali, pe bani, desigur) intră în vigoare, Constituția, deci și drepturile și libertățile, este suspendată, iar conducerea țării trece la generali, care o vor putea delega militarilor străini, că doar așa se instaurează „ordinea liberală mondială bazată pe reguli”.

Stăpâni absoluți ai țării, prin lăcomie și slugărnicia față de interesele străine...

Ionuț
Țene

În urma recentelor scandaluri de corupție la nivelul înalt al serviciilor secrete din România, servicii controlate de „puterea protectoare” SUA, în primul rând, dar și de Franța, Germania, Austria sau Bruxellul – ca entitate a comisiei europene – țara noastră pare că este un stat-securist eşuat. Politica de reforme a serviciilor secrete de la în-

lui autohton și a interesului național. Ei au acționat în „câmpul tactic” din justiție, băgând la pușcărie pe inamicii lui Băsescu sau l-au sprijinit pe Iohannis la președinția României.

Narativul acelei epoci întunecate îl cunoaștem, când doar câțiva ofițeri și procurori făceau și desfăceau cătușe la ordinul ambasadelor străine și a lacheilor din politica românească, băgând la pușcărie politicieni, jurnaliști incomozi și

iată că a sosit „clipa astrală”, la inițiativa și dezvăluirile grupului de presă și gândire Gold, dar și a postului Realitatea TV, când un grup de foști generali trebuie să dea socoteală pentru faptele lor de corupție, șantaj, spălare de bani și favorizarea intereselor străine.

Foștii generali din Serviciul Român de Informații (SRI) Florian Coldea, Dumitru Dumbravă (fost șef al Direcției juridice a SRI) și avocatul Doru Trăilă au fost plasați sub

președintele Klaus Iohannis. E adevărat că asistăm la o luptă între centrele de putere din România, între structurile secrete pentru acapararea și controlul statului român.

Consider că, din căderea acestui grup de interese – a unor foști generali secreți în frunte cu Coldea și Dumbravă – societatea românească, politicienii cinstiți și mișcarea suveranistă în special trebuie să tragă niște învățăminte și să profite la

turilor secrete să fie în slujba independenței, suveranității și interesele României și a poporului român. E momentul istoric oportun ca viitorul președinte suveranist al României să facă curățenie în serviciile secrete românești, prin care acestea să reprezinte doar interesele superioare și suverane ale poporului român și sprijinirea capitalului autohton. România are nevoie de o acțiune suveranistă de extremă

ceputul anilor 2000, în vederea integrării în NATO și apoi în UE, au pus serviciile noastre secrete sub controlul SUA și al țărilor mari din Europa. Ofițeri SRI și din alte servicii secrete au devenit slugile umile ale CIA, BND, DGSE sau a altor servicii secrete ale unor țări puternice din UE.

Acești ofițeri – atunci anonimi, acum vedete media – au fost premiați și medaliați de ambasadere străine – (lucru care poate fi considerat trădare pentru că un ofițer slujește și e răsplătit doar de către statul al cărui angajat este și pentru care a jurat) – au început să se creadă jupâni pe statul și economia românească și niște mici dumnezei care pun președinți și aduc la putere în România partide slugarnice intereselor SUA și UE. Pe moment acești ofițeri superiori s-au crezut stăpâni absoluți ai țării, iar lăcomia și slugărnicia față de interesele străine le-au adus averi incomensurabile în dauna firmelor românești, capitalu-

capitaliști români. Aceste structuri secrete corupte au primit protecție și imunitate de la puterea protectoare SUA și, mai ales, de la CIA. Ei s-au crezut invicibili și stăpâni, neștiind că din punct de vedere istoric marile puteri se folosesc de slugi și apoi le aruncă la „groapa cu lei” sau „groapa de gunoi” a istoriei. Legislația a fost făcută special să slujească puterea protectoare în neocolonia România. Erau ofițerii pensionați la 45-50 de ani, cu pensii mari, ca să se bucure de tineri de vacanțele în Dubai și Maldive, dar lucrau în continuare prin rețelele de informatori și ofițeri acoperiți ca să destructureze statul și economia țării în favoarea intereselor străine și la ordinul „legăturilor” externe.

Aceste privilegii de tineri pensionari speciali a creat un regim al pensiilor speciale care au capturat statul român și l-au pus la dispoziția SUA și altor puteri europene lacome pe avuția națională românească. Dar

control judiciar și au de plătit o cauțiune de 500.000 de lei. Cei trei sunt acuzați de trafic de influență în cazul omului de afaceri Cătălin Hideg, patronul firmei Sanimed International. Coldea a petrecut la audieri 15 ore în fața procurorilor. Acum câțiva ani așa ceva părea de neconceput, Coldea fiind considerat unul dintre cei mai puternici oameni din România. Anchetă a fost extinsă în dosarul generalilor SRI Florian Coldea și Dumitru Dumbravă, fiind cercetate fapte de corupție în legătură cu firme controlate de către oamenii de afaceri Bogdan Alexander Adamescu, fiul fostului acționar majoritar al Astra Asigurări, Dan Adamescu, și de către milionarul Mihai Tufan. Fostul lider Liviu Dragnea vine cu o ipoteză neașteptată: în momentul de față „Noul Jupân al Sistemului” este Lucian Pahonțu, șeful SPP, cel care controlează „câmpul tactic” din justiție și, în opinia lui Dragnea, este chiar mai puternic și decât

cel mai nobil mod, acela de a se realiza o reformă a serviciilor secrete românești, pentru ca acestea să nu mai fie niciodată controlate de structuri de stat, economice și secrete din afara țării, străine de interesul național. Este nevoie de un „moment zero” al serviciilor secrete românești, similar ca în 1962, când, atunci, conducerea PRM, prin biroul politic, l-a însărcinat pe Ceaușescu să conducă comisia de epurare a serviciilor secrete românești de toate elementele străine „trădătoare” din sistemul secret românesc și să fie promovați patrioți în conducerea și structura DSS și DIE.

Căderea azi a grupului de interese Coldea-Dumbravă poate da un avânt mișcării suveraniste din România pentru alegerile prezidențiale. Candidatul propus de partidele politice suveraniste la alegerile prezidențiale este necesar să propună o reformă a serviciilor secrete românești, prin care ofițerii și conducerea tuturor struc-

urgență, în reformarea serviciilor secrete și promovarea unor cadre noi, de ofițeri patrioți gata de jertfă pentru interesul național și pentru demnitatea, suveranitatea și prosperitatea României. Nu mai vrem să fim colonie!....

De la simbol, la idiot util...

Petre
Jipa

În ediția din 21 August 2023 am scris un articol cu titlul „imboluri... să vorbim despre simboluri. Și am început să scriu acest articol despre simboluri, plecând de la un fapt real. Mergând prin comuna Cotești, județul Vrancea, am stat de vorbă cu domnul Gică Ungureanu, excavatorul care a descoperit bustul lui I. C. Brătianu în anul 2017. Bustul a fost făcută de Oscar Hann în anul 1931, apoi când au venit comuniștii la putere a fost aruncată în haznaua școlii din comună. Voind să modernizeze toaleta școlii au dat peste bust. Mă gândeam cât de rapid se schimbă totul. Simbolurile sunt obiecte sau imagini care reprezintă anumite idei, concepte sau valori și care au o semnificație importantă pentru o anumită comunitate sau societate. Statuile pot fi ridicate pentru a omagia sau sărbători anumite persoane, evenimente sau idei, dar pot fi și contestate sau eliminate din diverse motive, în funcție de evoluția contextului social,

politic sau cultural. Trebuie să înțelegem că interpretarea și valoarea simbolurilor pot evolua în timp, iar unele statui pot fi văzute diferit sau pot fi considerate inacceptabile de către unele grupuri sau societăți într-un anumit moment.

Cum să analizăm și să discutăm atent contextul și semnificația simbolurilor pentru a înțelege și a respecta diversitatea de opinii și perspectivele. Dacă până ieri, doar dacă spuneai numele generalului Coldea, te aplecai cu respect și teamă. Astăzi doar în 15 ore numele lui a devenit suma tuturor relelor. Așa apar și dispar idioții utili, din marele Coldea nu a mai rămas nimic. Dacă își făcea statuie cine știe prin ce hazna era aruncată...? Unii politicieni care au fost adulați și omagiați prin ridicarea unor statui sau monumente au sfârșit prin a fi condamnați de istorie sau de societate pentru acțiunile lor controversate sau rele.

Acest fenomen reflectă schimbările în percepțiile și valorile sociale, precum și reinterpretarea impactului acțiunilor unor lideri politici de-a lungul timpului. Iată

câteva exemple de mari politicieni care au beneficiat de o statuie, dar au fost ulterior aruncați la coșul istoriei: Saddam Hussein – fostul dictator irakian a fost celebrat și venerat în timpul regimului său, cu numeroase statui ridicate în onoarea sa în diferite orașe din Irak. După ce a fost dețronat și condamnat pentru crime împotriva umanității, statuile sale au fost distruse sau înlăturate, devenind simboluri ale unei perioade întunecate din istoria țării. Nicolae Ceaușescu – fostul lider comunist al României a fost amplu venerat și prezentat în imagini de cult alături de soția sa, Elena.

După revoluția din 1989 și execuția lor, statuile și monumentele dedicate lor au fost distruse sau înlăturate, în concordanță cu schimbările politice și sociale din țară. Robert E. Lee – general confederat în timpul Războiului Civil American, Robert E. Lee a fost unul dintre liderii militari care au fost onorați cu statui și monumente după încheierea conflictului. În contextul luptelor împotriva rasismului în Statele Unite, numeroase statui ale sale au fost contestate și în cele

din urmă înlăturate din spațiile publice.

Aceste exemple ilustrează modul în care percepțiile asupra unor politicieni și lideri pot evolua în timp, aducându-i de la statutul de eroi venerați la cel de figuri controversate sau condamnate.

În America J. Edgar Hoover, este un alt exemplu relevant de lider influent al unei structuri de informații ale Statelor Unite care a beneficiat de o imagine puternică și a fost omagiat în timpul mandatului său, dar a fost ulterior supus criticilor și contestării pentru acțiunile sale controversate. J. Edgar Hoover a fost directorul FBI (Biroul Federal de Investigații) timp de aproximativ 48 de ani, fiind considerat atât un erou cât și un personaj controversat în istoria americană. Pe parcursul mandatului său îndelungat, J. Edgar Hoover a fost cunoscut pentru eficiența în combaterea criminalității și a terorismului intern și extern, dar și pentru practici controversate precum monitorizarea și intimidarea activiștilor politici și a grupurilor minoritare. De-a lungul anilor, Hoover a fost omagiat prin ridicarea

de statui, acordarea de premii și altfel de recunoașteri publice. Cu toate acestea, după moartea sa în 1972, au început să iasă la iveală informații despre practicile sale controversate, cum ar fi supravegherea abuzivă a cetățenilor, utilizarea abuzivă a puterii și influența politică nejustificată. Astfel, imaginea și moștenirea lui J. Edgar Hoover au fost ulterior reinterpretate și criticate, iar statuile sale au fost contestate și unele au fost înlăturate din spațiile publice. Acest exemplu subliniază modul în care liderii politici sau ai structurilor de informații pot deveni subiecți ai unei reinterpretări critice în funcție de evoluția percepțiilor publice și a valorilor sociale, și cum aceste schimbări pot duce la înlăturarea sau contestarea simbolurilor asociate cu aceștia. Încă o dată, pentru domnul Coldea a fost nevoie doar de 15 ore pentru a fi coborât de pe soclul de „mare luptător”.

Așadar, bătălia cu anticorupția a format mulți mari corupți...!

Și totuși, Istoria ne reamintește atâtea și atâtea adevăruri!...

George
Petrovai

Desigur, toate aceste nenorociri, scoase de război din cutia Pandorei, îi afectează pe rușii europeni mult mai puțin, motiv pentru care, în pofida legilor draconice (concepute exact pentru înfricoșarea maselor) și a legiunilor de brute oficiale, înarmate până în dinți, încă n-au pornit marile proteste ale nemulțumiților, iar privilegiții odiosului regim putinist (consilieri, miniștri, oligarhi, securiști, gărzii de corp, înalți funcționari ai statului mafiotopresiv) nu sunt afectați absolut deloc, căci scopul ăstora nu este asigurarea unui trai decent pentru cei mulți și libertăți cu adevărat democratice pentru toți cetățenii, inclusiv prin reducerea colosalelor decalaje dintre hiperîmbuibați și ultrasăraci, ci să-și mențină pozițiile/funcțiile și avantajele prin „eternizarea” la putere a unui individ nevrednic și necinstit. Însă istoria ne face cunoscut că foarte puțini tirani au murit de moarte naturală (după pieirea lui Stalin, marele infect Beria se lăuda că l-ar fi otrăvit!), majoritatea lor fiind trădați sau chiar uciși de apropiați: degeneratul împărat Caligula a fost lichidat prin înjunghiere chiar de șeful uriașei sale gărzii pretoriene,

taman acela care-l purta în brațe când era mic, Alexandru Lăpușneanu a fost otrăvit de soția lui Ruxandra, domnitorul Constantin Brâncoveanu (devenit tiranic spre sfârșitul domniei cu membrii în vârstă ai familiei) va fi trădat de unchiul lui, stolnicul Constantin Cantacuzino, gărzile țarului reformist Alexandru al II-lea n-au putut sau n-au vrut să prevină asasinarea sa etc.

La fel se poate întâmpla și cu Putinosul, atunci când – presați de cursul evenimentelor (sărăcie generalizată, furia maselor, nemulțumirea și revolta trupelor) – generalii și consilierii vor decide că trebuie înlăturat, ba chiar lichidat, locul lui fiind luat de un om vrednic și înțelept, devotat poporului și agreeat de lumea liberă, chiar dacă paza actualilor kremliniști este asigurată de vreo 50.000 de lachei, considerați loiali și impecabil antrenați. Păi da, că și ei sunt mai mult sau mai puțin oameni, nu niște automate, adică au sentimente și relații, simpatii și antipatii, sensibilități și aspirații, oricât de consistentă ar fi leafa primită de la un stăpân cvasidement și fără scrupule.

Iată încă o dovadă că asta-i neomul Putin: la moartea lui Mihail Gorbaciov, părintele glasnostului și perestroikăi (instrumente politice întru salvarea

mastodontului anchilozat prin democratizare și liberalizare), noul tartor kremlinist regretă atât de mult dispariția Uniunii Sovietice (mereu afirmă că-i „cea mai mare catastrofă geopolitică a secolului 20”), încât nu numai că i-a refuzat o înmormântare de stat ultimului președinte sovietic, dar n-a participat la modestele lui funeralii...

Tot istoria ne face cunoscute următoarele adevăruri: 1) Toate conflictele militare de după Războiul de independență al coloniilor americane, la care Anglia (singură sau în alianță, îndeosebi cu Statele Unite) a luat parte, au fost câștigate: bătălia navală de la Trafalgar (1805) și celebra luptă de la Waterloo (1815), Războiul Crimeii (1853-1856), Războiul ruso-japonez din 1904-1905, englezii instruind militarii japonezi și furnizându-le armament, Primul război mondial (1914-1918), Al doilea război mondial (1939-1945), lungul război rece; 2) În toate marile lupte purtate de Rusia țaristă în epoca modernă (Războiul Crimeii, Războiul ruso-japonez, Primul război mondial), ea n-a rezistat mai mult de trei ani, păcile încheiate fiind mai mult sau mai puțin umilitoare, iar Uniunea Sovietică, fără imensul ajutor anglo-american (de la tancuri și până la alimente), n-ar fi făcut față nemților, lucru

recunoscut de Stalin, mai puțin faptul că tot occidentalii au făcut din mastodontul sovietic o mare putere postbelică; 3) Fiecare înfrângere a Rusiei țariste și apoi a Uniunii Sovietice a fost urmată de mari frământări și prefaceri politico-sociale: după războiul Crimeii, țarul Alexandru al II-lea a demarat în anul 1861 complexul proces de abolire a iobăgiei, iar românii au realizat unirea din 1859; umilirea rușilor de rasa galbenă în 1904-1905 a fost îndată urmată de revolta acestora (unii îi spun revoluție); debandada armatelor rusești din 1917 (bolșevizarea, lichidarea ofițerilor, retragerea de pe front) a culminat cu lovitură de stat leninisto-troțkistă din octombrie (nemeritat numită revoluție), succedată de asasinarea țarului Nicolae al II-lea și a familiei sale, chit că acesta abdicase cu câteva luni înainte; sfârșitul războiului rece, la pachet cu retragerea sovieticilor din Afganistan (firește, din pricina epuizării mastodontului) a dus peste puțin timp la dezmembrarea Uniunii Sovietice.

Toate aceste lucruri fiind bine cunoscute de strategii occidentali, ei nu se grăbesc cu aplicarea de lovituri nimicitoare Rusiei (tocmai de aceea, zic eu, încă n-au livrat ucrainenilor avioane de luptă și, îndeosebi, rachete cu rază lungă de acțiune), ci-i

lasă pe ruși să fiarbă în suc propriu, să simtă în viața de zi cu zi ce înseamnă jaful putiniștilor și neroadele lor ambiții expansioniste, dimpreună cu izolarea impusă și autarhismul contraproductiv în care țara se complace pe moment, pentru că numai atunci vor renunța la paternalismul anacronic, vor dori democrația reală (aia începută de Gorbaciov) și – după mătrășirea actualilor kremliniști nocivi – își vor alege pe bune niște cârmucitori vrednici. Motivul pentru care anglo-americanii nu vor zdrobirea Federației Ruse nu este teama de învechitul ei arsenal nuclear (putiniștii știu prea bine că războiul nuclear nu are învingători), ci acela că ea a reprezentat și continuă să reprezinte „marele stat-tampon” dintre rasa albă din Europa și cea galbenă din Asia. Căci, citându-l pe doctorul Legendre, profesorul Petre P. Negulescu ne informează în tratatul Destinul omenirii (Editura Pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, București, 1939) că „Rusia dacă n-ar exista, ar trebui inventată” și că ea are rolul de „santinela înaintată a rasei albe, a civilizației noastre”.

Dreptul constituțional „electoral”: a fi ceea ce nu ești ori a nu putea citi ceea ce ești?...

Cezar Adonis
Mihalache

Adevărul că nu știm care sunt mai periculoși pentru democrație... Ția analfabeți, pentru că nu știu ce votează, sau „fetițele” non-binare, pentru că nu vom ști niciodată cine a votat de fapt?!... Și, mai ales, care este lotul mai consistent ca „dimensiune” pentru a putea spune că a contat și chiar a influențat în mod decisiv alegerile?... Ția „dosit”, pentru că așa se vrea, sau Ția de necitiți, pentru că săracii poate ar vrea, dar nu pot?... Unde vom pune liniuța, după ce vom fi ieșit de după toți acești cireși uscați de suflul ipocriziei?... Pentru că, după modul în care a complicat biroul electoral lucrurile, este evident că vom avea o problemă... O mare problemă... Și cu non-binarii, și cu analfabeții... Căci primii, și dacă nu ar fi lăsați, pe motiv de nepotrivire de fizionomie și sex biologic, nu Ția (dez)orientat (!), oricum s-ar băga, iar ceilalți, chiar dacă nu știu ei să citească, asta nu înseamnă că nu pot striga...

Că nu-și pot urla drepturile!... Pentru că nu le poți ciunti partea aia de drept constituțional pe care, e drept, ‘geaba au ochi să-i vadă rândurile, că nu o pot mesteca pre mințile lor, pentru nu știu să citească și punct, iar binarilor, nu poți să le tot suflă în sufixurile lor de poli asexuali multipli că, și dacă nu seamănă (fizic, fiziologic, biologic, anatomic), legea trebuie să constate altceva! Că dacă

în formular e trecut cu un „y” și el se visează, cu ochii deschiși și tupeu exacerbant, cu doi de „xx”, și Ția „crotăți” de apucături, ori dacă își zice, pe numele de fată, cu vocea-i de bărbat, președinții de secție electorală trebuie să le accepte prezența și, mai ales,

urmările mai mult sau mai puțin „apostilate”...

Toate acestea pentru că, printr-o notă de adnotare electorală... a constituției (aici am ajuns!), decizia BEC bate legea supremă, decizând, pentru unii mumă, iar pentru alții humă de răsul necitiților, că dacă acel el sau ea este o ea sau un el, rămâne așa cum vrea el/ea și votează... Semnează ca el pentru o ea sau o ea pentru un el și

drept, pentru a-l sprijini în exercitarea drepturilor cetățenești... Adică, binarul e mai cetățean decât neștiutorul de carte... De parcă am putea uita de unde am plecat și noi, prin vremuri, cu alegerile... De la lipsa de carte, de la degetul pus pe hârtie... E drept am ajuns la o altfel de lipsă de știință, nu e mai cu moț, dar, adesea, are tichie de azvârlit în aer, sub formula celui analfabetism elegant numit (uneori, prea elegant!) ca fiind „funcțional”, și la o altfel de amprentă, dar tot din vârful de deget prea de supt copilit...

După alegeri, când se vor trezi unele partide să ceară a fi invalidate, pentru că au fost discriminatorii, fie negativ, în cazul neștiutorilor de carte, fie fals pozitiv (!), pentru buricele de binari, o să ni se tot spună că a fost o discriminare în interesul nostru... Or, de ce să așteptăm până atunci?... Iar în loc ca șefii de secție să stea ca ploșnițele dresate cu ochii în pământ, să nu vadă carecumva pletele, fețele ori poate chiar mădularele lăsate pe afară ale binarilor, nu ar sta mai bine cu vorba bună, blândă,

înțeleaptă, și da, aia în interes de cetate și țară, pe lângă Ția neștiutori de carte?... Să le spună, ca unor orbi, pentru că, în fapt, asta sunt ei, unde e o casetă și unde e alta... Sau democrația începe a fi doar pentru cei binari și poate neanalfabeți și se termină pentru cei „normali”, dar (ghinion, nu-i așa?!) analfabeți... Care e răul cel mai mare?... Și când va plesni mai rău? Acum, când unii nu pot citi un lot de vot sau când nu va mai conta dacă mai puteam citi?... Și cum vor proceda președinții de secție, după notele de informare-conformare primite, Ția cu adevărat electorale, dacă în fața lor se va înfățișa un soi de arătare a erorii umane, dar cu drept de vot indiferent de partea pe care își poartă pătrățica binară, dar neștiutor de carte, adică fără drept de îndrumare?... Care drept constituțional electoral va conta mai mult?... Acela al celui ceea ce nu este sau acela al celui ce nu poate spune ce este?...

„Armata nu mai e cu noi!”... Și-a trădat Țara și Neamul...

Ion
Măldărescu

Cea mai puternică redută a Poporului Român – Armata – a căzut! Cine să mai apere Neamul Românesc? Numai poporul o mai poate face. Ne-a rămas doar Credința în Dumnezeu, pe care nimeni nu ne-o poate lua „Cu Dumnezeu, Înainte!” Să ne amintim în context de noua lege a „apărării” pusă în dezbatere, care stabilește ce am putea fi obligați să facem în caz de război, pentru care ar trebui să îi mulțumiți permanentului excursionist fără neam și țară.

De-a lungul istoriei mulți români patrioți au căzut victime ale trădării: Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Ion Antonescu, Nicolae Ceaușescu... și mulți alții au fost trădați, dar până în '89 Armata nu-și trădase poporul. După decenii de „democrație” colonială, Armata a dezertat de pe câmpul de luptă, fiindcă „pentru câțiva dolari în plus”, mai marii ei. au trădat cu bună știință... „Doina” a rămas strigătul de durere al

poporului român și nimeni nu poate nega ecoul peste timp al strigătului de disperare și revoltă al lui Mihai Eminescu acum, când prăbușire a ceea ce a fost România a devenit doar chestiune de timp: „De la Nistru pân' la Tisa/ Tot românul plânsu-mi-s-a./ Că nu mai poate străbate/ De-atâta străinătate/ [...] Curg dușmanii în puhoi/ Și s-așează pe la noi;/ [...] Și cum vin în car de fier/ Toate cântecele pier/ [...] Codrul geme și se pleacă/ Și izvoarele îi seacă/ Săraca țară, săracă!/ [...] Cine andrăgjit străinii,/ Mânca-le-ar inima câinii/ Mânca-le-ar țara pustia/ Și neamul nemernicia”.

Trădată (a câta oară?) după '89 de cei trei „escu”, distrusă „Pas cu pas” de un monstru, Armata și-a părăsit rădăcinile. Cum altfel ar putea ceda comanda apărării patriei în mâinile trupelor de ocupație? Oare ce spun cei căzuți la Mărășești, Mărăști și Oituz, la Odesa, la Stalingrad, la Carei sau în Munții Tatra?

Trădare – acest cuvânt care exprimă cea mai josnică decădere din dreptul uman pare să fie noua

„parolă” a ceea ce a mai rămas din Armata așa-zis română. Dar ce mai e „România”? Un teritoriu sub cizma ocupației militare străine, Armata României oferindu-i acesteia, pe tavă, comanda și dreptul de a „rechiziționa”, de a aresta și de a trage în plin în poporul român. Vietnam, Irak, Iugoslavia, Libia, Afganistan... vă spun ceva? Militarii Armatei Române – atâția câți mai sunteți – ați uitat că sunteți fiii acestui popor? Ați uitat că menirea voastră este să apărați „Țara și nevoile și neamul”, să vă apărați părinții, surorile și frații?

Și pentru că trădarea s-a cuibărit de ani buni în palatele de la Cotroceni, Victoria și casa Poporului, ziua de 14 mai 2024 a fost ziua, în care în loc să ne pomenim martirii trimiși în temnițe de alogenie „veniți pe tancurile sovietice” și instalați în regimul Anei Pauker (Hana Robisohn) supranumită Stalin în fustă, „alesii neamului” au adus osanale unui stat care încearcă să ne cotopească „pas cu pas”, un stat care în aceste zile ucide civili, femei și copii, ziua de 14 mai de-

venind o zi a trădării naționale, care va rămâne în istoria românilor ca o altă victorie abjectă împotriva „sfinților închisorilor”. Deși, inițial, ziua de 14 mai a fost instituită prin lege, în 2017, ca sărbătoare anuală a cinstirii memoriei martirilor neamului românesc, o altă lege din aprilie 2024 o anulează și instituie ziua de 14 mai ca Ziua Solidarității și Prieteniei dintre România și Statul Israel, prin care statul român este obligat să arboreze steagul Israelului în toate instituțiile oficiale și să organizeze ședință solemnă în Parlamentul României. O sărbătoare a slugărniceii, pentru că Israelul nu prezintă reciprocitate. Nu am citit în vreun ziar ca în instituțiile din Israel să fi fost arborat Tricolorul Românesc. După ce România a fost jefuită, colonizată și transformată într-un „No man's land” sub ocupație militară SUA-NATO, pentru că așa le-au poruncit oracolul de la Davos și senilul de pe malul Potomacului, un infatuat lipsit de scrupule și haita sa de slugi netrebnice, acum ne vor aruncați într-un război cu rușii, un război care nu-i al nostru.

Au uitat că nici lui Napoleon, nici lui Hitler nu le-au reușit planurile cu Rusia.

Așa cum se știe, speranța moare ultima, fiecare popor având speranțele sale. Pentru a-și alina rana dorului de țară, Românii noștri răspândiți în lume mai speră încă în efectul balsamului lui Jean Moscopol – „Tot ce-i românesc nu piere!”. După atrocitățile comise de SUA-NATO în 1999, în țara lor, sârbii își mângâie sufletele ascultând „Тамо далеко”. Oare ne vor ierta sârbii pentru prostia comisă de Emil Constantinescu în acel 1999?

Rușine vouă trădătorilor, purători de epoleți cu stele false! „Rușinează-te Gheorghe! Rușinează-te Ioane” ar zice astăzi Radu Gyr, iar regretatul Gherghe Buzatu ar rosti cu vocea lui domoală: „...ieșiți cu furcile și făceți-vă dreptate!”.